

CÂND DRAGOSTEA IESE ÎN RELIEF

Bună seara, prieteni. În seara aceasta aş vrea să vorbesc despre tema: **„Când dragostea iese în relief”**.

Dacă dragostea îşi face prezenţa, harul şi iniţiativa lucrează.

Voi lua textele din Evanghelia după **Ioan 3.16 şi 13.34**:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică.”

şi: **„Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiţi unii pe alţii; cum v-am iubit Eu, aşa să vă iubiţi şi voi unii pe alţii.”**

Aceste texte ne vorbesc despre dragoste. Nu există nicio putere, nicio învăţătură şi nicio poruncă – nimic -, care să se compare cu dragostea lui Dumnezeu, deşi mulţi au căutat aşa ceva.

Poeţii şi compozitorii cântărilor nu au reuşit să găsească nimic care să se compare cu ea, iar noi predicatorii, predicăm despre dragostea lui Dumnezeu, dar nu putem s-o explicăm pe deplin.

Un poet scria odată:

Dacă toate oceanele ar fi cerneală,

Şi cerurile ar fi făcute din pergament,

Dacă fiecare pană ar fi o peniţă

Şi fiecare om un scriitor,

Dacă ar scrie despre dragostea lui Dumnezeu,

atunci s-ar usca oceanele,

iar sulul de pergament tot, n-ar putea

să cuprindă tot ce s-ar putea scrie

despre dragostea lui Dumnezeu.

Eu m-am gândit de multe ori la aceste cuvinte și la cel care le-a scris, și cred că, dacă Biserica lui Dumnezeu, de pretutindeni, are nevoie de ceva în seara aceasta, acel lucru este **dragostea**.

Noi nu avem așa multă nevoie de darurile noastre, de simțurile noastre sufletești, de părerile noastre, cu toate că și ele sunt minunate și noi Îl slăvim pe Dumnezeu pentru ele, dacă le avem, dar dacă ele nu sunt călăuzite de dragoste, nu ne sunt de niciun folos.

Dragostea trebuie să cârmuiască familiile voastre. Dacă un cămin nu este clădit pe dragoste, nu este fericit. Dacă soțul și soția nu se iubesc, atunci nu pot avea încredere unul în celălalt.

Dragostea e cea mai mare putere din lume.

Cântarea cântărilor 8.6-7, spune:

„Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe brațul tău; căci dragostea este tare ca moartea, și gelozia este neînduplecată ca locuința morților; jarul ei este jar de foc, o flacără a Domnului.

Apele cele mari nu pot să stingă dragostea, și râurile n-ar putea s-o înece; de ar da omul toate averile din casa lui pentru dragoste, tot n-ar avea decât dispreț.”

Ar trebui să lăsăm credința noastră să se odihnească pe dragostea lui Dumnezeu, nu pe un simț omenesc, sau pe un oarecare dar sau talant, ca strigarea sau vorbirea în limbi.

Noi trebuie să ne întoarcem la principiul piramidei, a cărei piatră unghiulară este dragostea și apoi toate celelalte lucruri.

Dacă am face așa, bisericile noastre ar propăși repede, pentru că Dumnezeu este dragoste.

Dragostea este de două feluri, iar în limba greacă se folosesc cuvinte diferite pentru a o defini: „Phileo” și „Agape”.

„Phileo” este dragostea firească – dragostea pe care ar trebui s-o aveți pentru soțul sau soția voastră.

„Agape” este dragostea dumnezeiască.

Aceste două feluri de dragoste sunt diferite.

De exemplu, din cauza dragostei pe care o aveți pentru soția voastră, dacă un bărbat ar supăra-o cu ceva, ați fi în stare să-l omorâți pe loc, dar prin dragostea dumnezeiască în loc să-l omorâți, v-ați ruga pentru el, pentru sufletul lui pierdut.

Eu sunt sigur că mulți dintre voi, care au dragoste firească, au fost înșelați crezând că au dragoste dumnezeiască.

Dragostea „phileo” este intelectuală, pe când dragostea „agape” vine din inimă.

Dragostea omenească, gingășia, vine din duhul omului, pe când dragostea divină vine din Duhul lui Dumnezeu.

Dragostea „phileo” se va îndoii mereu și va pune tot timpul întrebări, dar dragostea „agape” va fi întotdeauna liniștită și plină de (dragoste) pace.

Dragostea omenească socotește mereu, dar dragostea dumnezeiască, nu. Ea e încrezătoare și plină de credință.

Mulți dintre voi, cei care sunteți aici, poate spuneți: „Ai de gând să ne vorbești numai din textul acesta din Scriptură și cu asta, gata?”

O, prietenii mei, în acest text micuț este cuprins mult! El poate să vă trimită în cer, sau poate să vă condamne pentru totdeauna. Poziția pe care o veți avea față de acest text mic, va sigila locul vostru veșnic.

În viața aceasta, sunt o mulțime de lucruri mici, pe care le-am putea face, și care au o mare importanță. De exemplu, Domnul Isus a spus: *„Oricine va da de băut numai un pahar de apă rece unuia din acești micuți, în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata.”* (Matei 10.42).

Sunt atât de bucuros pentru că El vede toate aceste lucruri mici pe care le facem!

Dragostea este o putere mare și, dacă ea iese în relief în toată puterea ei, atunci harul lui Dumnezeu va îngădui lucrul acesta pentru care s-a rugat ea. Din motivul acesta avem noi un Mântuitor. Dumnezeu l-a iubit atât de mult pe om, încât dragostea Lui a ieșit din relief *„și astfel El s-a făcut Mântuitorul nostru.”* (Isaia 62.8b, Osea 13.4).

Dragostea lui Dumnezeu a adus împăcarea omului cu Sine, prin Hristos. Ea a adus vindecarea bolilor și iertarea păcatelor. Dragostea Lui a fost aceea care L-a determinat să procedeze astfel.

Nimic nu este mai prețios decât dragostea. Ea îndepărtează frica și aduce încredere.

Eu am întâlnit o mulțime de creștini plin de frică. O asemenea atitudine nu este corectă. Frica este lipsită de încredere, dar prin dragoste o veți alunga și veți primi încredere.

Dragostea nu are ca temelie o lege pe care trebuie s-o ținem, ci se odihnește pe încredere reciprocă și pe credința în Dumnezeu.

Dragii mei prieteni, vreau să știți că atunci când dragostea lui Dumnezeu vine în inima voastră, nu veți mai căuta să răniți pe cineva. Dacă credeți cu adevărat în Dumnezeu și ați murit față de lucrurile lumești și firești, Dumnezeu va aduce la suprafață dragostea Lui în voi.

Aș vrea să mărturisesc câteva experiențe pe care le-am trăit în domeniul dragostei divine.

Viața mea nu este mistică, cum cred oamenii, ci trăiesc cu principiul dragostei lui Hristos. Eu am putut să văd cum au fost biruiți dracii cei mai grozavi; am văzut cum în prezența lui Dumnezeu, animalele sălbatice au rămas fără putere.

Poate că unii din cei ce sunteți aici, vă amintiți de acea seară din Portland, Oregon, când acel om nebun a stat în fața mea scuipând și înjurând. Mulți dintre păstorii aflați pe platformă, au fugit de frica Lui. Unii s-au gândit să cheme poliția ca să-l lege și să-l ducă la închisoare, dar eu, în loc să-l urăsc pe acel nenorocit, l-am iubit și m-am gândit că el nu vrea să-mi facă rău, ci, cel care voia lucrul acesta era diavolul din el. Poate că acel bărbat avea o familie pe care o iubea și poate ar fi dorit să aibă legătură cu ceilalți oameni, doar că diavolul, care era în el, nu-i permitea aceasta.

Acel om sărman a venit spre mine și a zis:

„Eu voi arăta dacă tu ești un om al lui Dumnezeu, sau nu!”

N-am spus nimic, ci l-am privit doar, liniștit.

„Ești un șarpe în iarbă!” a continuat el, iar eu am continuat să tac, deși nu mă temeam de el. Îl priveam în față, cu dragostea lui Dumnezeu, iar când a ridicat pumnul ca să mă lovească, am spus:

„Satană, ieși afară din acest om!” Atunci el s-a învârtit pe loc și a căzut la picioarele mele.

Gândiți-vă, Diavolul va încerca să vă ia fiecare bucățică de pământ, dar nu vă temeți de el, prietenii mei iubiți! Dacă-L iubiți pe Dumnezeu, orice teamă va rămâne în urmă, iar voi veți sta neclintiți pe ceea ce credeți și nu veți fi biruiți.

Îmi amintesc de ultima mea vizită în Mexic. Noi nu am avut suficient loc ca să-i adăpostim pe toți oamenii care au venit la serviciul divin, așa că foarte mulți au stat în picioare. Se rezemau unii pe alții în timp ce ascultau Cuvântul lui Dumnezeu – tineri și bătrâni, toți au stat așa toată ziua.

Privindu-i cum stăteau în frig, mi-am zis:

„Cum îl iubesc acești oameni pe Dumnezeu! Cum vor mărturisi faptele lor împotriva celor care se iubesc doar pe sine însuși și nu calcă nici măcar pragul adunării.”

Într-o seară, spre sfârșitul serviciului divin, a început să plouă atât de tare, încât toți au fost complet udați, așa că mulțimea a început să devină neliniștită.

Fiul meu Billy-Paul, a venit la mine și mi-a zis:

„Tată, în mulțime este o mamă tânără cu copilul ei mort, și se luptă cu oamenii de ordine ca să ajungă la tine.”

„Spune-i fratelui Moore să meargă și să se roage pentru copil.”

Fratele Moore și-a făcut loc prin mulțime ca să ajungă la femeia mexicană, dar în timpul acela, am avut o vedenie cu copilul care înviase. Femeia privea spre mine și striga:

„Padre! Padre!”

„Aduceți copilul aici,” am spus.

Am observat că nu era nicio mișcare sub pătura udată de ploaie, iar femeia mi-a

spus că copilul este mort de câteva ore, dar nu a permis să-i fie luat de nimeni, ci l-a adus la mine pentru rugăciune. Eu mi-am pus mâinile peste el și am făcut o scurtă rugăciune către Dumnezeu. Imediat după aceea, copilul a început să plângă și să dea din picioare.

Această minune a alarmat întregul Mexic.

Vedeți? Dacă dragostea unei mame iese la suprafață, atunci harul lui Dumnezeu preia inițiativa. Amin.

În ultima noapte petrecută în Mexic, a fost adus la mine un bărbat bătrân, cu fața zbârcită și cu hainele rupte. El a scos un rozariu și a început să se roage. Văzându-l ce face, i-am spus:

„Pune-l deoparte, frate, căci nu ai nevoie de el.”

O, cât de mult l-am iubit pe omul acela bătrân și cum l-am compătimit când l-am văzut desculț și cu pantalonii rupți! El era orb. Când l-am privit, din inima mea a ieșit un val mare de dragoste și am strigat către Dumnezeu: „Isuse, Te rog, ai milă de acest bătrân orb! Îl vei ajuta, Tată?”

Imediat bătrânul a strigat: „Pot să văd!”

Ce era aceasta? Intrarea în părtășie cu sângele lui Hristos. Și voi trebuie să faceți aceasta!

Dacă am primit răspuns la rugăciunea pe care am făcut-o pentru cineva, atunci aceasta a fost când am simțit cu acel om. Atunci se întâmplă ceva care depășește mintea omenească și aduce o rugăciune de credință pentru bolnavi.

Voi trebuie să simțiți ceva pentru acel om, ca să vă puteți ruga pentru el, ca să-l puteți ajuta. Atunci intrați într-o simțire adâncă, în dragostea lui Dumnezeu, care întrece dragostea omenească.

Aș vrea să vă mai spun ceva, chiar dacă mă veți socoti nebun. Întreaga mea slujbă s-a bazat numai pe dragoste. Atunci când pot să iubesc sau să compătimesc pe cineva care se află lângă mine, se întâmplă cu siguranță ceva.

Cu câțiva ani în urmă, pe când eram pădurar, îmi amintesc că umblam prin pădure și mi-am amintit că în apropiere locuiește un prieten bun, care avea nevoie de

mine pentru că era bolnav. M-am hotărât să-i fac o vizită, iar ca să scurtez drumul, am luat-o peste câmp. Când am ajuns cam la 200 de metri de gard, am văzut un taur mare. Era adus de la o altă fermă și nu demult omorâse un om. Eu știam de existența lui, dar acum uitasem pur și simplu. Când l-am văzut că vine spre mine, mi-am dat seama că nu aveam arma la mine, căci o uitasem în mașină. O, m-am bucurat că n-am avut-o la mine, căci altfel l-aș fi împușcat, iar apoi ar fi trebuit să-l plătesc. El a scuturat piciorul în pământ, după care a pornit în galop spre mine. Am privit în jur și m-am dat seama că nu am unde să mă adăpostesc, pentru că gardul era prea departe și m-ar fi ajuns până la el, iar singurul copac din apropiere, era mic și uscat. Orice aș fi făcut, n-aveam nicio șansă. Ce puteam face?

Atunci m-am gândit la Domnul meu și am zis: „Voi merge la moarte cât se poate de curajos și plin de încredere în Isus Hristos.”

Dar imediat s-a întâmpla ceva. O, doream aceasta din inimă! În loc să-l urăsc pe acel animal, simțeam pentru el milă, iar frica a dispărut. Am stat înaintea lui, așa cum stau înaintea voastră, fraților. Toată frica a dispărut și m-am gândit: „Sărmană creatură, eu am intrat pe teritoriul tău. Tu ești un animal și nu poți face deosebire, ci înțelegi numai ceea ce-ți dictează simțurile tale.” Apoi am spus cu voce tare: „O, creatură a lui Dumnezeu, eu sunt robul lui Dumnezeu și merg să mă rog pentru un frate bolnav. Îmi pare rău că te-am deranjat, dar în Numele lui Isus Hristos, du-te și culcă-te!”

Am stat liniștit, cum sunt acum. Taurul a mai înaintat până a ajuns cam la 15 m de mine, după care s-a oprit. Părea foarte dezorientat și privea încoace și încolo, după care s-a întors și s-a dus să se culce.

O, când dragostea lui Dumnezeu este pusă la încercare, ea va birui orice vrășmaș și tot chinul care există pe pământul acesta.

Același Dumnezeu care a închis gura leilor din groapa în care a fost aruncat Daniel, trăiește și astăzi.

Într-o vară, coseam iarbă în jurul casei. Aveam cam o jumătate de hectar, dar nu reușeam nicicum să-l termin pentru că primeam tot timpul telefoane de la bolnavi și trebuia să plec. Îmi schimbam repede hainele transpirate și alergam unde eram chemat. Așa se face că până terminam bucata din spatele casei, iarba era atât de mare în fața casei, deoarece abia reușeam să tai 2-3 brazde și plecam.

Într-o după-amiază, coseam iarba din spatele casei și pentru că nu mă vedea nimeni, mi-am dat jos cămașa și trăgeam tare ca să termin. Uitasem că în colțul grădinii, lângă gard, se afla un cuib de viespi și am dat cu coasa în el. Într-o clipă toate viespile s-au îndreptat asupra mea. Voi știți cât sunt de periculoase. Câteva înțepături pot ucide un om, iar eu eram fără cămașă.

Atunci s-a întâmplat însă ceva. Acea era dragostea. În loc să mă supăr pe acele viespi mi-am zis: „Sărmane creaturi ale lui Dumnezeu, eu nu am nimic cu voi. Acesta era căminul vostru, iar eu v-am deranjat. Îmi pare rău că am uitat de prezența voastră și vă rog să mă iertați pentru că v-am lovit cuibul.”

Poate pare absurd, copilăresc, ceea ce spun, dar mă gândesc că e mai bine să fiu un copil al lui Dumnezeu, decât să alerg încoace și încolo și să procedez ca oamenii mari. Viespile erau asupra mea, dar nu m-am temut de ele, ci m-am gândit: „Fiiți mici, zburători înapoi în cuibul vostru, căci nu vă voi face nicio pagubă!” și martor îmi este Dumnezeu că viespile au zburat de câteva ori în jurul meu, după care s-au întors în cuibul lor.

Ce era aceasta? Puterea dragostei, prietenii mei!

O altă întâmplare în care dragostea a venit să trezească în mine compătimirea, a avut loc vara trecută.

Stăteam împreună cu bunii mei prieteni, Leo și Gene în verandă și învățam din Cuvântul lui Dumnezeu, tema fiind: „Dragostea de mamă.”

Citiseam în dimineața aceea un articol despre o tânără negresă, care a născut un copil nelegitim, l-a pus într-o pătură, s-a dus cu el pe un pod care trecea peste râul Ohio și l-a aruncat în apă. Șoferul unui taxi a văzut scena și a anunțat autoritățile.

Noi discutam despre acea femeie și tocmai spuneam că desigur, n-a avut nicio dragoste pentru acel copil, ceea ce înseamnă că, deși a născut un copil, nu este o mamă adevărată, când deodată am văzut venind pe drum un oposum. Venise peste grădinile care nu aveau garduri și se îndrepta spre noi, dar pentru că grădina mea avea gard, nu a trecut peste el, ci a venit pe drum, a intrat în curte și s-a îndreptat spre locul unde ne aflam noi.

Văzând acel animal, le-am zis prietenilor mei: „Poate că e turbat, căci oposumii nu umblă decât noaptea, pentru că ziua nu văd bine.”

Am ieșit din verandă, am luat o sapă în mână și i-am ieșit în întâmpinare. Când am pus sapa pe el, a început s-o roadă. M-a mirat foarte mult atitudinea animalului, pentru că în mod obișnuit, în caz de pericol „se preface” că e mort. Privindu-l mai atent am observat că era foarte rănit: avea un picior rupt iar o parte a capului îi era zdrobită și plină de sânge închegat. Muștele depuseseră ouă pe rană și curând urmau să apară viermii. Când l-am întors cu sapa pe spate, punga marsupială i s-a deschis și din ea a ieșit nouă pui, căci era o femelă. Era atât de epuizată că mușchii nu mai puteau ține punga închisă. Sărmana își folosea ultimele puteri pe care le mai avea, ca să-și ocrotească puii, pe când femeia aceea își aruncase copilul în râu!

Vedeți? Aici este dragostea adevărată a unei mame pentru copilul ei.

Inima mea era mișcată de ceea ce vedeam. Am luat sapa de pe ea și am lăsat-o să plece. Ea s-a ridicat și a pornit în direcția casei mele, iar când a ajuns la scări, s-a prăbușit.

Chiar atunci au venit frații Wood. Sora Wood este medic veterinar, așa că imediat a privit-o și a spus:

„Este prea grav ca să mai poată trăi și vor muri și puii ei de foame. Mai bine omoară-i tu, decât să moară de foame.”

„O, dar nu pot face aceasta!” am răspuns.

„Dar ești vânător, cum adică nu poți?”

„Da, sunt vânător, dar nu ucigaș.”

„Bine,” a spus ea. „Atunci cheamă-l pe fiul meu s-o facă.”

„Să mai așteptăm puțin,” am zis eu.

Ziua a trecut. Noi am făcut o călătorie, iar când ne-am întors, ea era tot acolo și părea mult mai aproape de moarte. Știam că după ce se înserează, va pleca, dacă are putere, dar ea zăcea tot acolo, în timp ce puii alergau în jurul ei. O, sărmanul animal rănit și bolnav, îmi era atât de milă de el!

În ziua următoare, dis de dimineață, mă aflam în camera mea de studiu, când a venit la mine fica mea, Rebeca, și mi-a spus:

„Tată, nu pot s-o uit pe acea mamă oposum.”

„Nici eu nu pot s-o uit, Becky.”

Am mers împreună să vedem ce face. Starea ei era și mai rea. Becky a început să plângă și a alergat în cameră, iar eu m-am retras în camera mea, gândindu-mă:

„Doamne, cât de mult trebuie să sufere acea mamă și cât își iubește puii! Nu ar trebui să mai stau pe gânduri, ci cel mai bine ar fi să-i omor pe toți.”

În clipa aceea, parcă cineva spunea:

„Tu ai predicat despre ea în fața celor doi prieteni ai tăi și le-ai spus că e o mamă adevărată.”

„Așa este”, m-am gândit.

„Eu am trimis-o la ușa ta și ea stă de mai bine de 24 de ore acolo, ca o doamnă, așteptând să-i vină rândul pentru rugăciune, iar tu nu ai spus niciun cuvânt pentru ea.”

„Așa este.” Apoi m-am întrebat: „Dar cu cine vorbesc? Îmi vorbesc eu însumi?” și imediat am sărit în sus și am spus: „Oh, acesta ești Tu, Doamne! O, Dumnezeule îndurător, iartă-l pe robul Tău, pentru că n-am înțeles aceasta. Îmi pare rău, iubitul meu Domn, că sunt atât de redus și de lipsit de înțelepciune. Iartă-mă, Te rog!” și am alergat la acea mamă-oposum, am îngenuncheat lângă ea, mi-am ridicat fața spre Dumnezeu și m-am rugat pentru ea. Mi-am pus mâinile peste trupul ei aproape lipsit de viață și m-am rugat ca pentru orice bolnav.

Când m-am ridicat, viața începea să revină în trupul ei, iar după câteva clipe s-a ridicat în picioare, și-a adunat puii în pungă, m-a privit în semn de mulțumire și s-a întors în pădure pe drumul pe care venise.

Oh, cât m-am bucurat și cum l-am slăvit pe Domnul, căci a trimis la ușa mea un biet oposum rănit, ca să mă rog pentru el și astfel să fie adus din nou la viață.

Un animal care nu are suflet ca să locuiască Dumnezeu în el, și totuși Domnul l-a călăuzit la mine, cu mâna Sa puternică. El l-a vindecat, ca să trăiască, să-și poată crește puii.

Fraților, dacă Dumnezeu a privit cu milă și a putut să trimită un sărman animal

necuvântător, ca să mă rog pentru el și astfel să trăiască, cu cât sunteți voi mai de preț? N-ați venit și voi aici, în seara aceasta, pentru rugăciune, frații mei? Desigur.

Dacă Dumnezeu a putut să dea viața unui oposum, înseamnă că poate să v-o dea și vouă.

Oh, haideți deci, să privim la El cu toată inima! Voi, cei care sunteți bolnavi, știți că Împăratul împărăților veghează asupra voastră? Nu vă tulburați și nu vă temeți!

Poate spuneți: „O, dar eu sunt atât de neînsemnat înaintea lui Dumnezeu!”

Eu vă spun însă: „Voi sunteți copiii lui Dumnezeu și El vrea să vă aibă pentru Sine. El vă iubește, iar dragostea Sa a ieșit în relief, prin faptul că ne-a trimis un Mântuitor ca să ne salveze. Acest Mântuitor a fost rănit din pricina fărădelegilor noastre și *„prin rănilor Lui suntem tămăduiți.”*

Harul lui Dumnezeu a pregătit calea cerută de dragostea Lui, iar dragostea și harul Său pentru noi, a adus o Jertfă pentru păcatele noastre, așa că tot ce trebuie să faceți voi acum, este să-L credeți.

Cuvântul Său spune clar: *„...ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică!”* Eu am toată încrederea că voi Îl veți recunoaște.

Dumnezeu este dragoste, iar dacă voi deveniți copiii Lui, deveniți o parte a Împărăției Lui, un fiu sau o fiică a Sa, în care a pus viața veșnică. După pocăință, voi deveniți un copil născut din Dumnezeu.

El a creat toate lucrurile prin puterea Sa, prin Cuvântul vorbit, prin înțelepciunea Sa. Lumea întreagă a fost creată prin El și totuși câți se rătăcesc și încearcă să-L mărginească pe Dumnezeu și puterea Lui, prin fantezia lor. Pământul pe care stăm în seara aceasta e Cuvântul vorbit.

Aș vrea să vă întreb de ce ați venit în seara aceasta aici? Este sufletul vostru în legătură cu Dumnezeu? Ați venit să se facă rugăciune pentru voi?

Gândiți-vă, prieteni, poate că acesta va fi ultimul mesaj pe care-l voi predica. Știu că El este Adevărul, pentru că Duhul Sfânt care lucrează prin slujba mea, adeverește acest lucru.

Lumea științifică știe că este adevărul pentru că au făcut o fotografie.

Credeți și recunoașteți lucrarea lui Dumnezeu în voi!

Să ne plecăm capetele și să vorbim cu El.

Doamne, eu cred că Lumina care este pretutindeni acum, în timp ce mă rog pentru acești oameni, e aceeași Lumină care a fost fotografiată la Huston, Texas. Cred că e același Stâlp de Lumină care mergea înaintea copiilor lui Israel. Cred că Stâlpul de Foc este aici și va descoperi tainele inimii oamenilor, în seara aceasta.

Este același Stâlp de Foc, care a venit jos și a locuit în chipul Fiului lui Dumnezeu, căci Isus a spus: „*Eu am venit de la Dumnezeu și Mă duc înapoi la Dumnezeu.*” (Ioan 13.3).

Eu cred că El a venit din nou în această Lumină, în același mod cum i s-a descoperit lui Moise și celorlalți proroci.

Cred că este aceeași Lumină pe care a văzut-o Pavel pe drumul Damascului; aceeași Lumină care l-a scos pe Petru din închisoare.

El este aici, ca să asculte rugăciunea unei femei mici, cu părul negru, care are o boală de nervi, iar soțul ei are o durere la spate. Ridicați mâna dacă este adevărat.

Eu nu v-am văzut niciodată și nu vă cunosc, dar Domnul Isus Hristos vă face sănătoși, fraților! Amin.

Unii dintre voi spuneți: „Frate Branham, cum l-ai numit tu pe acel bărbat?”

Când Domnul Isus era pe pământ, în trupul de carne, și l-a întâlnit pe Simon, nu i-a spus pe nume? Nu i-a spus că tatăl lui se numea Iona, iar el se va numi de atunci încolo, Petru?

Da, Isus Hristos este încă același. Amin.

Stâlpul de Foc este acum deasupra unei femei care suferă cu tensiunea. Numele tău este Psihbork, și locuiești în orașul acesta, la nr. 13104. Dacă este adevărat, ridică mâna. Bine.

Du-te acasă, căci Domnul Isus te-a vindecat.

Acum lumina s-a oprit deasupra unui bărbat care suferă cu fierea. Domnul meu, tu te numești Clarence și vii din Grand Praire. Este adevărat? Bine. Suferința ta s-a

sfârșit. Poți pleca acasă și să fii sănătos. Amin.

Îndemnul meu, oamenilor, este să credeți, și să priviți spre Dumnezeu, căci atunci veți avea viață.

Lumina vine acum, în rândul din față, peste femeia aceasta. Domnișoară Phoor, tu ai o suferință la inimă, nu-i așa?

Crezi că Dumnezeu te va vindeca? Tatăl tău, care este lângă tine, are o suferință sufletească. Voi sunteți din Warrne, Pennsylvania. Dacă este adevărat, ridicați mâna. Amândoi sunteți vindecați, pentru că Isus Hristos vă face sănătoși.

Acum vreau să vă spun ceva. Toți cei care v-ați răcit față de Dumnezeu și care sunteți departe de biruință, toți păcătoșii, haideți acum la Hristos, care S-a legitimat pe Sine însuși înaintea voastră. Toți cei care vreți să fiți scăpați de păcate, de boli și de suferințe, haideți la El, căci este prezent în locul acesta.

Vino, prietene păcătos și tu necredinciosule, tu care ești rece, căldicel sau indiferent. Veniți cu toții acum și primiți-L pe Domnul Isus, care a luat boldul morții. Eu știu despre ce vorbesc, altfel nu s-ar putea face aceste lucruri care dovedesc că El este aici.

Ce s-a întâmplat cu voi, cei din Canada? Este un lucru bun să fii conservator, dar nu este bine să fii înțepenit. Să nu-L întristați pe Duhul Sfânt ca să nu se depărteze de voi, și astfel, să nu mai aveți niciodată o trezire.

Ascultați-mă, pentru că vă vorbesc în Numele Domnului! Îndepărtați această împietrire și mergeți pe genunchi, pentru că știți bine că aveți nevoie de căință.

Dacă vreți să aveți o trezire, atunci încălziți-vă inimile la focul dragostei lui Dumnezeu. Ați face bine să vă puneți în ordine cu Dumnezeu, pentru că ceasul în care veți striga și veți dori să aveți această ocazie, nu-L veți mai găsi.

Este „Așa vorbește Domnul!” Haideți la altar, voi, cei care sunteți indiferenți! Să vă fie rușine!

Cum este posibil ca după ce Duhul Sfânt a venit aici și a făcut aceste lucrări, voi să stați nepăsători, ca și cum ați fi de piatră? Ridicați-vă și haideți la altar! Căiți-vă, căci altfel veți pieri!

Nu știu de ce trebuie să vă vorbesc așa. Eu vă avertizez și s-ar putea ca aceasta să fie ultima dată când o fac. Pe mine nu mă interesează de care biserică aparțineți, căci dacă nu vă căiți și dacă dragostea lui Dumnezeu nu vine în inimile voastre, sunteți niște păcătoși, iar drumul vostru merge spre iad! Așa vorbește Domnul!

Același Dumnezeu care deosebește duhurile și arată starea oamenilor, vă vorbește chiar acum. Vă vorbesc în Numele Domnului Isus Hristos!

Fugiți la altar și căiți-vă înainte de a fi prea târziu, înainte de a fi condamnați pentru totdeauna!

Aceste cuvinte sunt aspre, dar sunt cuvintele Domnului și El știe că nu le spun de la mine, ci Duhul Său m-a determinat să le rostesc, iar eu trebuie să-L ascult.

Haideți în față, în timp ce vom cânta: „Aici este un izvor plin cu sânge”. Înainte de a fi transformați, trebuie să zdrobiți toată firea voastră veche, căci atâta timp cât rămâne severi și înțepeniți, înseamnă că mergeți doar de formă la o biserică formală.

Aveți nevoie de o credință sinceră, de căință și de o experiență plină cu dragostea lui Dumnezeu în inimile voastre.

Cuvintele pe care vi le spun acum, vă vor urmări cât veți trăi, pentru că este Adevărul și vi-L spun în Numele Domnului Isus.

Vreau să vă mai spun ceva. Dacă aveți ceva împotriva cuiva, ar fi bine să vă puneți în ordine acum, căci dacă faceți aceasta, veți contribui la scoaterea întunericului din adunare. Domnul a spus odinioară: „*Duhul Meu nu va rămânea pururea în om căci și omul nu e decât carne păcătoasă...*” (Geneza 6.3). Dacă inima mea nu ar fi în clocot pentru Dumnezeu, m-aș ridica imediat și aș merge la altar.

Prieteni, eu nu am avut niciodată un astfel de simțământ, ca acela care a venit peste mine câteva minute.

Am văzut ca o întunecime, care se mișca în valuri prin această clădire. Ceea ce vă spun, nu sunt nici cuvintele și nici voința mea, iar Dumnezeu știe că acesta este adevărul.

În acest loc este ceva fals! Gândiți-vă la aceasta.

Ascultați, prieteni. Eu nu sunt unul care face compromisuri și nici unul fără convingere, ci vă spun Adevărul, iar Dumnezeu își adevărește Cuvântul.

Voi ați devenit atât de religioși încât L-ați lăsat pe Hristos la o parte.

Mă bucur pentru că vă recunoașteți starea și că acest altar va fi umplut cu inimi sincere, care doresc ca Duhul Sfânt care este prezent aici, să locuiască și în ele.

Veniți să ne rugăm împreună și să strigăm către Dumnezeu, căci El ne va asculta. El vă va da în această seară o trezire, dacă însetați și strigați spre El.

Pe altă parte, voi știți că sângele vostru nu va putea striga împotriva mea, în ziua judecății, pentru că v-am avertizat.

Nu vreți să petreceți o noapte de Rusalii? Totul depinde de voi.

Dumnezeule veșnic, eu vin la Tine în Numele lui Isus Hristos. Diavolul a fost muștrat, iar bolile vindecate. Evanghelia a fost propovăduită, iar puterea Ta a îndepărtat orice putere satanică din locul acesta.

Doamne, rupe Tu orice zid, rupe sistemul denominațional, rupe orice lanț de felul acesta și, lasă ca Duhul Sfânt să vină chiar acum, în orice inimă, ca un vânt puternic.

Umple-i pe acești ascultători cu Lumina Duhului Tău, aprinde un Foc în fiecare inimă veșnicule Dumnezeu, Tu, care cunoști inimile oamenilor, care Te descoperi ca o flacără de foc și lucrezi atât de minunat. Iartă orice păcat, îndepărtează toate fărădelegile și fă-i pe acești oameni, sfinți și curați.

Îngăduie aceasta, Tată, pentru că Te rugăm în Numele Domnului Isus Hristos, binecuvântat să fie Numele Tău!

- Amin -